

Nejprve jsem v kuchyni zametl psí chlupy. Nato mně a Ladě máma podala rukavice a sáček a řekla: „Zrovna včera jsem na dvoře posbírala Vajglovy hromádky. Tak tě jich tam dneska moc nečeká.“

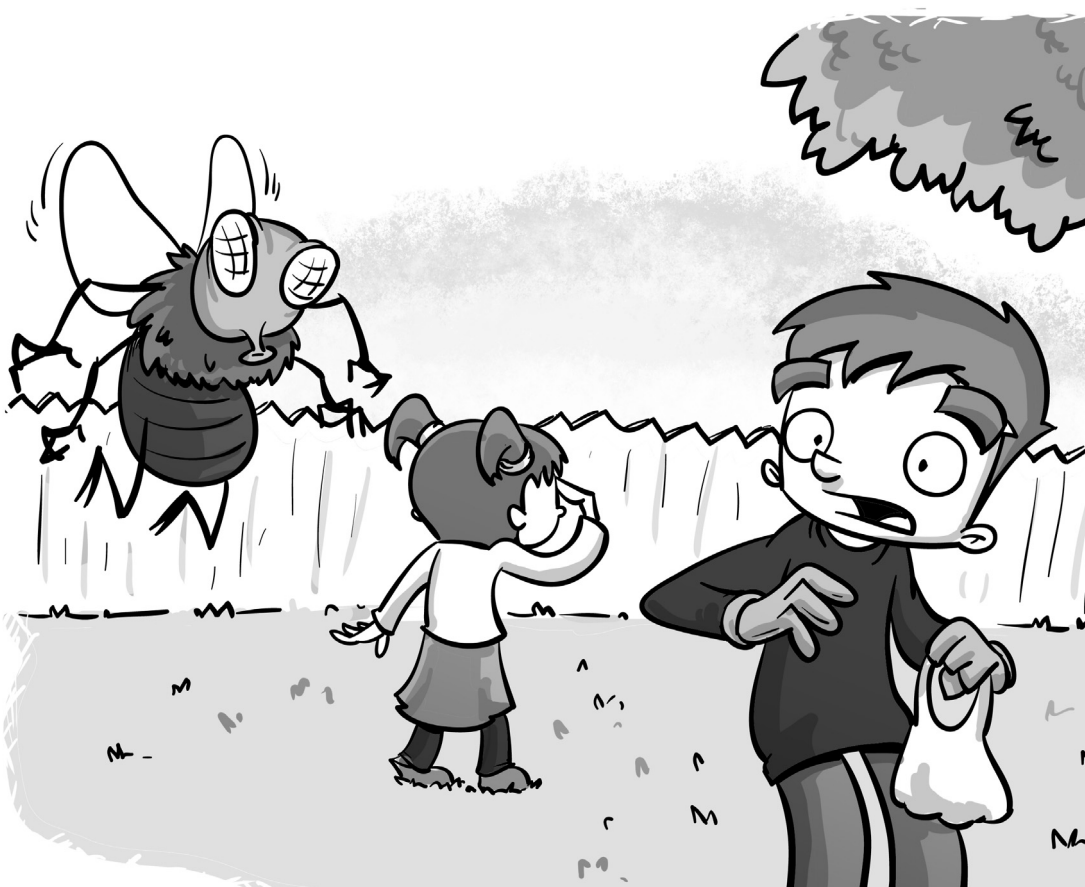
Vydali jsme se na dvůr hledat psí hovínka. Vajgl nás doprovázel.

Lada hned otravovala: „Slyšel jsi, co zpívala princezna Slavice o potřebě?“

„Prosím tě, hlavně nezpívej!“ okřikl jsem ji.

Než jsem to stačil doříct, pištivým hlasem spustila: „*Když musíš nezbytně na malou, la la la, můžeš jít klidně i za školou, la la la. Zato když musíš jít na velkou, la la la, nikdy to nedělej před holkou, la la la.*“

„Tahle písnička je nejhnusnější věc na světě.“

Vtom kolem prolétla masařka. Vlastně přímo ke mně.

Zadržel jsem výkřik. Mouchy mě děsí. Totiž veškerý hmyz. Před Ladou jsem to však tajil. Zatím jsem se nepřiznal nikomu. Místo toho jsem prohodil: „Půjdem dovnitř. Žádný hovínka tady nejsou.“

„Ale jo. Já vím, že tu jsou,“ přela se Lada.

Zavrtěl jsem hlavou. „Jakpak to víš?“

„Vím to. Právě jsem do jednoho šlápla.“ Zvedla nohu. Na podrážce měla mazlavou, kašovitou, smradlavou hmotu psího trusu.

Zmýlil jsem se. Nejhnusnější věc, s jakou jsem se kdy setkal, nebyla písnička princezny Slavice o malé a velké potřebě, ale ta mazlavá, kašovitá, smradlavá hmota psího trusu na Ladině podrážce.

S Ladou jsme si pak deset minut zacpávali nos a čistili podrážku její boty.

Ještě hnusnější než mazlavá, kašovitá, smradlavá hmota psího trusu na její podrážce byla mazlavá, kašovitá, smradlavá hmota psího trusu na našich gumových rukavicích.

Náhle na té hmotě přistála moucha a přilepila se k ní. Ta mazlavá, kašovitá, smradlavá hmota psího trusu s mouchou navrchu byla nejhnusnější věc na světě. A mimoto děsivá.

S Ladou jsme nacpali rukavice do pytlíku od mámy. Ten jsme pak vyhodili do popelnice.

„Konečně to máme z krku. Jde se domů,“
zavelel jsem.

V tom okamžiku se Vajgl na dvoře nahrbil
a udělal další hromádku.

Vzdychl jsem, navlékl si nové rukavice
a odstranil čerstvý trus.

Vrátili jsme se domů a máma se nás zeptala: „Šlo
všechno hladce?“

„Bez nejmenších potíží,“ zalhal jsem. Lhát se
nemá. Až na výjimky.

Umyl jsem si ruce, posadil se na pohovku
a oddechl si: „Teď je čas na videohry.“

„Pomalů, ne tak zhurta! Běž vyvenčit Vajgla.“
A už mi máma podávala vodítko.

„Já ti pomůžu,“ nabídla se Lada.

„Jedině když mi slíbíš, že už nebudeš zpívat
písničky princezny Slavice ani šlapat do hovínka.“

„Tak jo,“ souhlasila.